

[Qvist Jørgensen]

sluttet os WHO's målsætning. Ganske vist har alkoholproblemet ikke fået nogen særlig fremtrædende prioritering, men vi vil da bestrebe os for at få nedbragt det samlede alkoholkonsum her i landet med 25 pct. inden år 2000. Og det er faktisk en opgave, som jeg ikke tror vil blive løst, hvis vi ikke går mere radikalt til værks, end vi har gjort indtil nu.

Den anden årsag til fremsættelsen af forslaget er, at der er sket noget negativt. Det er også forklaringen på, at vi ikke kunne komme med forslaget noget tidligere. Jeg tænker på nedlægelsen af Alkohol- og Narkotikarådet, som hverken SF, Kristeligt Folkeparti eller Socialdemokratiet kunne acceptere, tværtimod, men vi var nødt til at afvente den beslutning, før vi kunne fremkomme med noget andet; derfor det lidt akavede tidspunkt. Jeg skal også her komme tilbage til, hvad der egentlig er hensigten med at presse beslutningsforslaget frem på nuværende tidspunkt.

Det, vi gerne vil gøre nu, er at give sundhedsministeren et redskab i hånden, som vi forestiller os at ministeren kan bruge til at åbne sine egne og sine embedsmænds øjne for, at løsningen på deres ønsker – også ønsket om at komme af med Alkohol- og Narkotikarådet – ikke nødvendigvis behøver at være den pulverisering, der sker den 1. august 1990. Vi mener faktisk, at vi med dette forslag opfylder ønsket om dels at bevare et centralt element og dels at lægge arbejdet ud på de steder, hvor tingene sker, altså også arbejde decentralt.

Og så er det i øvrigt billigt. Jeg vil godt understrege, at nogle eksperter – jeg siger ikke alle eksperter, for der er virkelig mange ubesvarede spørgsmål om, hvad alkoholskader koster, osv. – i hvert fald siger, at det beløb, vi peger på her, kun udgør 2 pct. af de samlede udgifter, som alkoholforbruget koster det danske samfund, og at det kun udgør ca. 1 pct. af det, som alkoholafgifterne for tiden giver til statskassen.

Det kan godt være, at ministeren har ret i, at det er et cigarkasseprincip, vi peger på her. Et af vore udgangspunkter har været, at når vi nu skal lave alkoholafgifterne om – og det undgår vi jo ikke, når det indre marked kommer – så har vi faktisk alligevel en chance for at kunne beholde denne afgift, fordi den er øremærket, målrettet, afsat til et bestemt formål. Vi har undersøgt det, vi mener, det kan lade sig gøre, og det er vigtigt, at vi forsøger at styre i den retning

frem for at sætte afgifterne styrtende ned, som resultatet formentlig bliver, hvis vi ikke gør noget ved det.

Ministeren ønsker at give de lokale myndigheder frihed til selv at tage initiativerne. De skal selv finde på, men de skal også selv betale. Her er jeg nødt til at spørge den anden vej. Hvad har denne frihed ført til, fru minister? Har den ført til fald i antallet af alkoholskader? Har den ført til fald i forbruget? Ja, noget i retning af 0,2 pct. i løbet af ét år. Har den ført til en styrkelse af behandlingen? Det tyder forsøgsrapporten i hvert fald ikke på. Har den ført til et fald i antallet af spritbilister? Og sådan kan man blive ved. Denne frihed til de lokale myndigheder har ikke medført en forbedring af situationen.

Til gengæld er vi tilfredse med, at ministeren er enig med os i, at det er positivt, at arbejdsmarkedets parter frivilligt og stort set på eget initiativ har taget problematikken op. Det ser ud til, at man er ved at finde nogle problemløsninger, som er i overensstemmelse med den måde, vi gerne ser at man løser problemet og får det gennemdrøftet på. Jeg er også glad for, at fru Birgitte Husmark fra SF har sympati for, at opgaverne skal løses såvel centralt som decentralt – med streg under decentralt.

Jeg har fuld forståelse for ønsket om, at nævnene skal sammensættes så bredt som muligt. Det skal vi selvfølgelig se på. Det er jo et beslutningsforslag, vi fremsætter, ikke et lovforslag. Men selv om jeg ikke er helt uenig i hr. Glønborgs betragtninger om, at det ser meget strømlinet og stort ud, får vi vel egentlig her en illustration af, hvor svært det er, hvis man gerne vil tilgodese alle parter og har nogle meninger om, at hvis den part skal med, skal modparten også med, og sådan nogle ting.

Til hr. Jørgen Winther og fru Pia Kjærsgaard vil jeg sige, at jeg allerede har været lidt inde på problemet med WHO's målsætning i forhold til den indsats, vi yder i øjeblikket, så derfor vil jeg undlade at kommentere det nærmere.

Så vil jeg slutte af med at sige kort til fru Kirsten Lee, som kritiserede, at der ikke var en omfattende indholdsbeskrivelse i beslutningsforslaget, at det var min og Socialdemokratiets opfattelse, da vi udarbejdede forslaget, at hverken med den sagkundskab, jeg måtte besidde på området, eller med fru Kirsten Lees sagkundskab – som jeg på ingen måde anfægter, og der